

ת"ד (פתח תקווה) 5759-03-23 - מדינת ישראל נ' גזיל מוחמד בדאוי

ת"ד (פתח-תקווה) 5759-03-23 - מדינת ישראל נ' גזיל מוחמד בדאוי ואח'ש'לום פתח-תקווה
ת"ד (פתח-תקווה) 5759-03-23

מדינת ישראל

נגד

1. גזיל מוחמד בדאוי

2. גזיל מוכתר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה פתח-תקווה

[25.09.2025]

לפני כבוד השופט עמית בר

גזר דין

הנאשמים הורשעו לאחר ניהול משפט, לאחר שכפרו בביצוע העבירות ובאחריות לתאונה, בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

כתב האישום בתיק זה הוגש כנגד שני נאשמים בגין אחריות לתאונת דרכים והפקרת רוכב אופנוע שנפגע בתאונה. ברכב היו שני נוסעים. מוחמד גזיל הנאשם 1 אשר נהג ברכב ומוכתר גזיל הנאשם 2, נוסע שישב לצד הנהג. הנאשמים הם בני דודים. הנאשם 1 מר מוחמד גזיל בדאוי היה בן 18 בעת ביצוע העבירה, תושב כפר קרע. הנאשם 2 גזיל מוכתר היה בן 25 בעת ביצוע העבירה. הנאשם 2 הגיע לישראל לביקור עקב היותו סטודנט לרפואה שלומד בגרמניה באותה העת.

על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך 28.5.21 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם 1 ברכב מסוג מאזדה, מ.ר. 1527366, בכביש 57, כשבמושב הנוסע לצידו ישב הנאשם 2. הנאשמים 1 ו-2, נסעו ברכב בעל לוחית זיהוי ישראלית לבילוי במסעדות ובתי קפה באזור בשכם. (הכרעת הדין עמוד 35).

התאונה ארעה באזור השומרון, בנהיגה בדרך חזרה משכם לביתם בתום הבילוי. במהלך הנסיעה יצא הנאשם 1 לביצוע עקיפה של רכב שנסע לפניו. בעת היציאה לעקיפה הנאשם 1 פגע באופנוע שנסע מימינו שהיה גם הוא במהלך עקיפה ונסע גם הוא בכיוון הנסיעה של הנאשם בנתיב הנגדי. (עמוד 43 בהכרעת הדין). כתוצאה מהפגיעה של הנאשם 1 ברוכב האופנוע, הועף באוויר רוכב האופנוע - המתלונן מר ג'אבר תאבת, והוטח בחוזקה בצד הדרך אל מעבר למעקה הבטיחות. בעקבות התאונה נגרמו למר ג'אבר תאבת חבלות ובין היתר כאבים בראש ובצוואר, פצע חתך עמוק בזרוע הימנית, שפשופים בגבו, פצעים באזור הברך והרגל הימנית ופצע באזור המותן. גם האופנוע ניזוק.

למרות הפגיעה ברוכב האופנוע המשיך הנאשם 1 בנסיעה ללא שעצר וזאת ללא שסייע לנהג הנפגע וללא שהוזעקו שירותי ההצלה על ידי מי מהנאשמים. גם הנאשם 2 לא עשה דבר על מנת לעצור ולדווח לגופי ההצלה והמשטרה. מאחורי רכבו של הנאשם 1 נסע רכבו של אחר- נהוג על ידי עודה עודאי, אשר ראה את התאונה ועצר לעזור לנהג האופנוע שנפצע בתאונה.

בהכרעת הדין קבעתי כי הרכב המשיך בנסיעה ממקום התאונה במשך מספר דקות, עד שנעצר לראשונה רק לאחר מחסום תאנים, בסמוך לתחנת הדלק לצורך החלפת גלגל שנפגע בתאונה. במהלך עצירת רכבו של הנאשם 1 בסמוך למחסום, פגש בהם העד עודאי אשר עצר ליד רוכב האופנוע ועזר לו, והטיח בהם 'מדוע המשיכו בנסיעה ולא עצרו'. (עמוד 34 בהכרעת הדין).

הנאשם 1 לא הזעיק את כוחות ההצלה (עמוד 34 בהכרעת הדין). לא היה כל ניסיון של הנאשם 2 לבקש מהנאשם 1 לעצור את הרכב ולהגיע לנפגע או להתקשר לגופי ההצלה בשום שלב. (עמוד 39 בהכרעת הדין). המשטרה הגיעה לנאשמים בעקבות החקירה המשטרתית ולא התייצבו מיוזמתם. הנאשמים הורשעו בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

הנאשם 1: נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש. עבירה לפי סעיף 38(3) יחד עם סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961. (להלן פקודת התעבורה), הפקרה אחרי פגיעה בניגוד לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה.

הנאשם 2: ביצע עבירה של חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה - עבירה לפי סעיף 64א1 לפקודת התעבורה. טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני ב"כ המאשימה.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשמים הורשעו במיוחס להם בכתב האישום.

לטענת ב"כ המאשימה, נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על הפקרה ברף הגבוה.

לשיטת המאשימה על אף שסעיף האישום שיוחס לנאשם 1 אינו החמור ביותר (מבין חלופות הסעיף), לאור נסיבות ההפקרה ודברי הנאשמים, כי לא רק שהנאשמים היו מודעים לקרות התאונה ולפגיעה באדם, אלא הם היו מודעים לטיב הפגיעה ולחומרתה בו.

עוד ציין ב"כ המאשימה כי "במזל" התוצאות לא היו חמורות יותר בין היתר לאור העובדה שטופל בשטחי הגדה ולא ניתן להוכיח פגיעה חמורה יותר.

ב"כ המאשימה טען כי דין ההפקרה בטבורה של העיר אינו זהה לדין ההפקרה בשטח פתוח, בכביש בין עירוני ורחוק מיישובים. המאשימה טענה כי מאחר וכלל לא היה ברור לנאשמים שמישהו יבחין בתאונה ובמתלונן הופך את המקרה להפקרה ברף הגבוה ביותר.

בנוסף, לשיטת ב"כ המאשימה, לאור טענות הנאשמים על אחריות המתלונן וכן טענת הנאשמים כי הם פחדו שיבינו שהם יהודים, טען ב"כ המאשימה כי כל שעניין את הנאשמים הוא הרצון שלא ישאו בעונש. לכן לשיטתו טענותיהם של הנאשמים הן טענות מופרכות ובלתי אפשריות.

ב"כ המאשימה טען באשר לנאשם 1, כי מתחם הענישה נע בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנאשם 2 טען ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל- 15 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה צירף לטיעוניה אסופת פסיקה להלן: ת"פ 60379-07-18 מדינת ישראל נ' חראצ'קו ואח', רע"פ 2720/22 פלוגית נ' מדינת ישראל, עפ"ת 10002-11-13 חטיב נ' מדינת ישראל ות"פ 9326-05-15 מדינת ישראל נ' אלהרוש.

טענות המאשימה לגבי נאשם 1:

הנאשם 1 אווז ברישיון נהיגה משנת 2020 ועל אף גילו הצעיר לחובתו 6 הרשעות קודמות. האחרונה בין הרשעותיו היא מיום 18.1.24 בגין סטייה מנתיב נסיעה.

ב"כ המאשימה טען כי מדובר בעבירה שבוצעה לאחר ביצוע העבירה בתיק זה.

ב"כ המאשימה טען כי באשר לתסקיר שירות המבחן מיום 9.7.25, ניתן לראות כי הנאשם 1 הכחיש את העובדה שהפקיר את נפגע העבירה, שירות המבחן אף סבר כי הנאשם מצמצם מחומרת מעשיו ואף הוא מתקשה לגלות אמפטיה לנפגע העבירה ולנזקים שנבעו ממנה.

טענות המאשימה לגבי נאשם 2:

הנאשם אווז ברישיון נהיגה משנת 2013 לחובתו 15 הרשעות קודמות.

המאשימה ציינה כי הנאשם 2 היה סטודנט לרפואה לכן לשיטתה לא ניתן לדמיין כי בשעה זו הנאשם לא הזעיק את כוחות ההצלה. לדבריי ב"כ המאשימה, מעשיו של הנאשם 2 מעוררים שאט נפש ומהווים פסול חמור למי שבבוא היום יפקיד בידיו חיים של אדם, ולכן לשיטתה, הדבר מהווה נסיבה לחומרה.

המאשימה מציינת כי לקחה בחשבון את הימשכות ההליך עד להגשת כתב האישום ולשיטתה ההימשכות שלאחריו עומדת לפתחם של ב"כ הנאשמים.

המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם 1 את העונשים הבאים: עונש מאסר בן 20 חודשים מאחורי סורג ובריחה, פסילה בת 3 שנים וענישה נלווית.

המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם 2 את העונשים הבאים: עונש מאסר בן 7 חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות (וזאת בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 15.7.25), פסילה בת 3 שנים ורכיבי ענישה נוספים.

טיעוני ב"כ הנאשם 1:

ב"כ הנאשם טען כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם בן 18 בלבד, וכיום הוא בן 23. מסר כי הנאשם ללא עבר פלילי, ובתחום התעבורה עברו אינו מכביד.

ב"כ הנאשם ביקש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם מעולם לא ריצה מאסר ואף לא בעבודות שירות. ביחס לנפגע העבירה, הוא טען כי אין למעורב נכות קבועה והוא החלים מפציעתו. עוד טען כי תוצאות התאונה הן ברף הנמוך.

בנוסף, הוא טען כי מייד לאחר התאונה הגיע אמבולנס למקום ופינה את המעורב ולכן לא נגרם למעורב נזק כתוצאה מההפקרה. לפיכך, לדבריו, 'לא מדובר בתיק הפקרה קלאסי'.
לעניין תסקיר שירות המבחן. ב"כ הנאשם מסר כי הנאשם לא קיבל הזדמנות ממשית בשירות המבחן, וביקש להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר חוזר.
לעניין נסיבותיו האישיות, מסר כי הנאשם עובד באינסטלציה ועוזר למשפחתו בפרנסה. עוד ביקש לתת משקל לגילו בעת ביצוע העבירה וחלוק הזמן ולמצב נפגע העבירה.
לבסוף ביקש ב"כ הנאשם כי יוטל על הנאשם עונש שירוצה בדרך של עבודות שירות לאור כל המפורט לעיל.
עוד מסר כי רישיון הנהיגה של הנאשם נפסל ל 60 ימים וביקש לנכות תקופה זו מתקופת הפסילה שתגזר עליו.
דברי הנאשם 1 מפרוטוקול הדיון 15.7.25 עמוד 23 שורה 11:
"אני מצטער על המקרה, אף פעם לא הייתי במאסר בכלא ואני מסכים לעשות טיפול. אני רוצה הזדמנות לבדוק התאמה לעבודות שירות. אני בן 22, אני עובד באינסטלציה, אני גר עם ההורים, אנחנו 5 אחים בבית, אני מספר 4 באחים. אני אוהב את העבודה."
טיעוני ב"כ הנאשם 2:
לטענת ב"כ הנאשם 2, מדובר בנאשם ללא עבר תעבורתי ופלילי.
ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם לומד רפואה בגרמניה, כיום הוא עובד במספר מרפאות בארץ וכעת ונמצא בסיום הלימודים.
ב"כ הנאשם מסר כי נסיבות חייו של הנאשם 2 השתנו מאז ביצוע העבירה. לדבריו, כיום הנאשם מאורס, התקבל לעבודה חדשה וקבועה אותה יחל רק בסיום התיק.
ב"כ הנאשם 2 ציין כי כתב האישום הוגש כנגד הנאשם לאחר כשנתיים. לכן, לשיטת ב"כ הנאשם 2, יש לתת לשיהוי זה ביטוי באמצעות הקלה בעונש.
ב"כ הנאשם 2 סבר כי מתחם העונש ההולם בתיק זה מתחיל ממאסר מותנה ועד לכדי מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.
ב"כ הנאשם 2 טען כי מיקומו של נאשם 2 נמצא בתחתית המתחם, ואף לשיטתו יש להסתפק בעונש מאסר מותנה הצופה פני עתיד.
ב"כ הנאשם 2 צירף לטיעוניו פסיקה להלן: ת"ד 7172-07-20 מדינת ישראל נ' אבו גאבר ואח', ת"פ 60379-07-18 מדינת ישראל נ' סרגיי חראצקו ורע"פ 2791/21 חמזה עוואדאללה נ' מדינת ישראל.
דברי הנאשם מפרוטוקול הדיון 15.7.25 עמוד 23 שורה 17:

"אני רוצה לסיים את הסיפור הזה בגלל שלא עשיתי כלום ואני רוצה להמשיך בלימודים שלי ובעבודה שלי ולא רוצה שיהיה דברים שיפריעו לי בהמשך.

אני בן 29, סיימתי את כל לימודי הרפואה בגרמניה ועכשיו אני צריך לעשות את המבחנים בישראל וסטאז, אני רוצה לעבוד בישראל, אני מאורס.

הייתי שבועיים פה אחרי שחזרתי והיה מלחמה, אני פחדתי מהאנשים הגעתי מגרמניה ולא ראיתי שבנאדם עף. הכל קרה ככה בבום ונלחצתי. הראש שלי לא כמו של האנשים פה."

דין והכרעה.

קביעת מתחם העונש ההולם.

תיקון 113 לחוק העונשין קובע את עיקרון ההלימה בין חומרת מעשיו של הנאשם לבין העונש הראוי לו כעיקרון המנחה בגזירת הדין. לצורך כך, נדרש בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם ולאחר מכן לקבוע את מקומו של הנאשם במסגרת המתחם על פי השיקולים המפורטים בדין, תוך אפשרות לסטות לחומרא או לקולא מן המתחם שנקבע.

להלן אדון במתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם;

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות.

הערכים המוגנים בעבירת ההפקרה לאחר תאונה, במיוחד כאשר נחבל אדם חבלות של ממש, כוללים את קדושת החיים, שמירה על שלמות הגוף ושלווה הציבור, מתן עזרה מיידית לנפגע. עבירת ההפקרה מעגנת במשפט את החובה המוסרית הבסיסית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני. עיגון החובה המוסרית לסייע לזולת, קידום הסולידריות החברתית, מניעת התחמקות הנהג מאחריות, והקלה על רשויות אכיפת החוק בבירור נסיבות התאונה.

עבירת ההפקרה מעגנת במשפט את החובה המוסרית הבסיסית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. היא משקפת את עקרון הסולידריות החברתית, שהוא הכרחי לקיומה של חברה תקינה, והופכת חובה מוסרית זו לחובה משפטית. בתי המשפט התייחסו באופן מחמיר למי שעבר עבירה זו.

ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל (22.3.2009)

"בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשה קשה זה. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה."

רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל (6.5.2002)

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפוקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור."

ע"פ 5729/09 אלישע לוי נ' מדינת ישראל מיום 24.03.10

"מי אשר מפר איסור משפטי-מוסרי זה צריך להיענש ביד קשה, וזאת על מנת להביע את הסלידה העמוקה ממעשיו המכוערים. עמד על כך בית משפט זה:

'מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומרת הדין' (רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו (3) 187, 230 (2002))."

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין - התשל"ז 1977 ומידת הפגיעה בערך המוגן.

בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין - התשל"ז 1977, השוקל את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; נתתי דעתי לכך;

הנאשם 1 סטה עם רכבו לנתיב הנסיעה הנגדי לצורך עקיפה כאשר תוך כדי העקיפה פגע במתלון מר ג'אבר תבאת. בהכרעת הדין קבעתי כי מדובר בתאונת דרכים שהנאשם 1 גרם לה והורשע באחריות לגרימתה. הנזק שנגרם כתוצאה מהתאונה למתלון הינו נזק גוף וחבלות של ממש שספג המתלון כגון: כאבים בראש ובצוואר, פצע חתך עמוק בזרוע ימין, שפשופים בגב, פצעים באזור הברך והרגל הימנית ופצע באזור המותן. נגרם גם נזק לאופנוע של המתלון.

הנזק שצפוי היה להיגרם, עשוי היה להיות חמור יותר. הואיל והנאשמים 1 ו-2 לא הזעיקו עזרה והותירו את המתלון שרוע בשטח פתוח, בין-עירוני ולא במקום מיושב. הנאשמים לא ידעו שמישהו יעצור וייתן טיפול רפואי לנהג האופנוע. העובדה שמדובר באזור שאינו מיושב וללא אנשים, הנו נסיבה מחמירה ביחס להפקרה. התאונה ולמעשה המשטרה הייתה זו שהגיע אל הנאשמים בעקבות חקירה משטרתית.

ביחס לנאשם 2, אני קובע כנסיבה מחמירה את העובדה שהוא היה גם האיש המבוגר ברכב ואף סטודנט לרפואה. ניתן לומר כי במבחן ה'אדם הסביר', הנאשם 2 היה ברף הכשרה גבוה יותר מהאדם הממוצע, אשר מתוקף לימודיו האקדמיים - לימודי רפואה, היה צריך להפנים במהירות את חומרת הסכנה הנשקפת לנהג האופנוע מהפקרתו במקום לאחר התאונה.

ישנו חוסר הלימה מסוים בין עובדות המקרה לסעיף האישום בכתב האישום.

מדובר במקרה חמור ביותר. חסד עשתה המאשימה עם הנאשמים כאשר העמידה את הנאשם 1 לדין בגין החלופה שלהפקרה אחרי פגיעה בניגוד לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה.

הדבר משליך גם על עונשו של הנאשם 2, שכן בהתאם לסעיף 64א(ב) חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה, עונשו של "העובר על הוראה זו, דינו - מחצית העונש הקבוע בסעיף 64א(ב) או (ג), לפי העניין."

הלכה למעשה הסעיף בו הואשמו הנאשמים הוא סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה - המתייחס למקרה בו 'נפגע אדם'. לעומת סעיף 64א(ג) מתייחס למקרה בו נחבל המעורב חבלות של ממש או נהרג אדם. העונש הנקוב לצד עבירה זו של סעיף 64א(ג) עומד על 14 שנות מאסר. החלופה של סעיף 64א(ג) היא כאמור חלופה שבסמכות בית המשפט המחוזי.

להלן לשון הסעיף:

"סעיף 64א -הפקרה אחרי פגיעה , פקודת התעבורה.

64א. (א) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו - מאסר שלוש שנים.

(ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים.

(ג) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נהרג אדם ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים..."

במקרה זה המדינה האשימה את הנאשם 1 באחריות לתאונה ובגרירת חבלה של ממש, אך העמידה את שני הנאשמים לדין על פי החלופה המקלה יותר (אם כי לא הקלה ביותר - של הפקרה ברשלנות בסעיף קטן (א)). קבעתי בהכרת הדין כי הנאשמים ראו את הפגיעה ואת תוצאותיה.

בהכרעת הדין ציטטתי את הדברים שאמרו הנאשמים בחקירה במשטרה (עמוד 13 להכרעת הדין) .

הנאשם 1 מסר ב ת/1 חקירתו מיום 21.6.21 בשעה 13:05 בעמוד 2 שורה 14: "הוא עף בעצם ואז אני ברחתי. הרוכב עף מעבר למעקה. אני ברחתי בגלל המצב בין ישראל לשטחים, פחדתי שירביצו לי."

הנאשם 2 - מוכתר גזייל מסר בעדותו מיום 22.6.21 ת/3. בעמוד 1 שורה 7: "הוא פגע בנו מאחורה בצד נהג ונפל בכביש בצד השני."

אם לא די בכך, הרי שמעוצמת המכה, הנאשמים נאלצו לעצור ולהחליף את הגלגל ברכב. הנאשם 2 מסר בחקירה שהם עצרו את הרכב ליד מחסום תאנים להחליף גלגל בגלל התאונה עם רוכב האופנוע. מתוך חקירת הנאשם 2 במשטרה- מוכתר גזייל מיום 22.6.21 שעה 17:20 ת/3 (חקירה לא באזהרה) עמוד 1 שורה 9: "במחסום שאלו אותנו מה קרה ואמרנו שהייתה תאונה ועצרנו ליד המחסום כדי להחליף את הגלגל שם." כך גם העיד עד הראיה. לכן ברור כי שני הנאשמים ידעו את שארע, אך בחרו למלט את נפשם תוך סיכון ממשי לחייו של הנפגע.

התאונה ארעה בשעת לילה - בשעה 23:00 בכביש שאינו מיושב. השוטר שהגיע לזירה מסר כי מדובר בכביש ללא תאורה (ת/4 שורה 2 מתוך דוח הבוחן שכתב השוטר אורי ברקוביץ, וכן עדותו של השוטר קארו מיום 19.3.24 עמוד 16 שורה 15 וכן התייחסות העד ג'אבר עמוד 26 שורה 24).

העובדה שהנאשמים הבינו שרוכב האופנוע נפגע וראו אותו עף לצד הדרך בידיעה ברורה שנפגע אדם בשעת לילה באזור לא מיושב. מדובר בנסיבה מחמירה. הנאשמים יכלו להימנע ממעשה ההפקרה אם היו עוצרים ומגישים עזרה. גם לאחר המעשה, ולאחר שעצרו במחסום תאנים לצורך החלפת גלגל הרכב בעקבות התאונה הנאשמים לא התעשתו ודיווחו על כך שנפצע אדם. לכן מדובר במקרה חמור ביחס לעבירות הפקרה אחרות.

סיכומו של דבר, ב'מדרג עבירות ההפקרה' מדובר במקרה ברף הגבוה של המקרים, שכן מדובר בהשגרת רוכב אופנוע שנפצע בתאונה דרכים באשמת הנאשם 1, כאשר שני הנאשמים ראו אותו עף מעבר לגדר הפרדה ונזרק לצד הדרך. מדובר בשעת לילה 23:00, במקום חשוך ולא מיושב. הפגיעה בערך המוגן היא ברף גבוה.

מדיניות ענישה:

ת"ד 8955-12-18 מדינת ישראל נ' צוץ (20.5.20):

נסיבות המקרה: הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של הפקרה אחרי פגיעה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח.

מתחם הענישה שנקבע: פסילה בפועל: 6 חודשי מאסר לבין 3 שנות מאסר.

מאסר בפועל: בין 24 חודשים ל-12 שנים.

העונש שנגזר: 10 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 30 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ומתן פיצוי להורי המנוח על סך 7,000 ש"ח.

· ת"ד 2012-11-20 מדינת ישראל נ' אבו עלי (17.3.21):

נסיבות המקרה: הנאשם הודה והורשע בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה, נהיגה בקלות ראש או ברשלנות או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם, אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, נהיגה ללא רשיון נהיגה, נהיגה ללא ביטוח, שיבוש הליכי משפט וכניסה לישראל בניגוד לחוק.

מתחם הענישה שנקבע: מתחם הענישה בגין עבירת ההפקרה כאשר מדובר בעבירה בודדת שלא התלוו אליה עבירות נוספות נע בין מאסר לתקופה של 6 חודשים לבין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים (כב' השו' נאיל מהנא קבע לכל עבירה מתחם נפרד).

מתחם הענישה הכולל בתיק הינו מאסר לתקופה של 6 חודשים ועד לתקופה של 18 חודשים.

העונש שנגזר: מאסר בפועל למשך 12 חודשים, פסילה ל- 24 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס על סך 3,000 ₪, פיצוי לנפגעת העבירה בסך 5,000 ₪.

ת"ד 1289-05-22 מדינת ישראל נ' אפלבוט (31.12.23):

נסיבות המקרה: הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרימת תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש והיזק לרכוש והפקרה אחרי פגיעה.

מתחם הענישה שנקבע: פסילה בפועל: 24 חודשים ועד 7 שנות פסילה. מאסר בפועל: ממאסר של 9 חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל. העונש שנגזר: 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, פסילה ל-3 שנים, צו מבחן, מאסר על תנאי ופיצוי 20,000 ₪ לנפגע העבירה.

קביעת המתחם בתיק זה.

לאור הפסיקה הנוהגת, הנסיבות שפורטו, העובדה שהנאשם היה גם אחראי לתאונה ולא רק מעורב בה. כמו כן לאור מידת הפגיעה בערכים המוגנים, אני קובע כי במקרה זה מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם 1, נע בין 10 חודשים ועד ל- 36 חודשי מאסר בפועל ומפסילת מינימום בת 3 שנים ועד 8 שנות פסילה לאור סעיף 64א לפקודת התעבורה.

אני קובע כי במקרה זה מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם 2, בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד ל 10 חודשי מאסר בפועל, מפסילה בן פסילה בת שנה וחצי לאור סעיף 64א לפקודת התעבורה ועד פסילה של 3 שנים.

מיקומו של הנאשם 1 בתוך מתחם הענישה. (נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40יא' לחוק העונשין - התשל"ז 1977).

בהתאם לסעיף 40יא' לחוק העונשין - התשל"ז 1977 השוקל את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת מתחם הענישה הם הנתונים הבאים:

הנאשם 1 בן 22 רווק ומתגורר עם הוריו בכפר קרע. הנאשם עובד מזה שנתיים בתחום האינסטלציה. בעת ביצוע העבירה הנאשם היה בן 18, בגיר צעיר. באשר למשפחתו של הנאשם, אביו של הנאשם 1 אינו עובד ומתקיים מקצבה מביטוח לאומי ואמו עקרת בית. וכן לנאשם 1 יש 5 אחים ואחיות בני 16-32 והוא האח ה-4. הנאשם 1 התקשה לקבל אחריות על מעשיו ואף התקשה לבטא אמפטיה כלפי הנפגע ומצבו הבריאותי. הנאשם נעדר עבר פלילי. לנאשם אין עבר תעבורתי מכביד. עברו התעבורתי של הנאשם 1. הנאשם 1 אוחז ברישיון נהיגה משנת 2020 ועל אף גילו הצעיר לחובתו 6 הרשעות קודמות. האחרונה בין הרשעותיו היא מיום 18.1.24 בגין סטייה מנתיב נסיעה שבוצעה לאחר ביצוע העבירה בתיק זה. עבירותיו הנוספות הינן מסוג ברירת משפט למעט עבירה אחת. מדובר בעבירתו הראשונה שבוצעה בשנת 2020 בגין נהיגה ללא מלווה- נהג חדש צעיר. בגין עבירה זו נפסל רישיון נהיגתו של הנאשם למשך חודשיים ו- 29 ימים לצד רכיבי ענישה נוספים. לנאשם 1 אין עבר פלילי. תסקיר שירות המבחן מיום 9.7.25 בעניינו של הנאשם 1. מאחר והנאשם היה מתחת לגיל 21 בעת ביצוע העבירות ולאור העתירה העונשית של המאשימה - למאסר בדרך של כליאה, ישנה חובה לקבלת תסקיר שירות מבחן בטרם גזר הדין. מעיון בתסקיר עולה כי נאשם 1 בן 22 רווק ומתגורר עם הוריו בכפר קרע. הנאשם 1 עובד מזה שנתיים בתחום האינסטלציה. אביו של הנאשם 1 אינו עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי, אימו עקרת בית. לנאשם 1 ישנם 5 אחים ואחיות בני 16-32 והוא האח ה-4. לדבריו, הוריו דמויות משמעותיות בחייו והקשר עם אחיו תקין. שירות המבחן מסר כי הנאשם 1 שלל כל שימוש או התנסות בחומרים פסיכו אקטיביים לרבות אלכוהול וסמים. הנאשם 1 לא הגיע לשתי בדיקות שתן ובאשר לשלישית הביע התנגדות לבצעה. שירות המבחן סבר כי הנאשם 1 מאופיין בחוסר בשלות רגשית ואף הוא התקשה לבטא את עצמו. לשיטתם הנאשם 1 היה מרוכז בצרכיו ופגיעתו האישית מהתאונה, הוא הביע נוקשות חשיבתית, המעיט מאחריותו לתאונה ולנזק שנגרם בגינה ואף השליכה על נפגע העבירה.

עוד התרשם שירות המבחן מדפוס הסתרה בקרב הנאשם 1.
שירות המבחן טען כי הנאשם 1 התקשה לקבל אחריות על מעשיו, נטה להשתמש במנגנוני הגנה נוקשים של השלכה והתקשה לערוך התבוננות פנימית.
לדבריי שירות המבחן, הנאשם 1 התקשה לבטא אמפטיה כלפי הנפגע ומצבו הבריאותי.
לפיכך ולאור חוסר המוטיבציה, שירות המבחן מסר כי אין באפשרותו לבוא בהמלצה טיפולית.
מיקומו של הנאשם 2 בתוך מתחם הענישה.
הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת מתחם הענישה הם הנתונים הבאים:
הנאשם 2, בן 29 ומאורס.
הנאשם 2 סיים לימודי רפואה בגרמניה, עבד במספר מרפאות בארץ ועתיד לעבור את מבחן ההסמכה בישראל ולאחריו את ההתמחות.
לנאשם אין עבר פלילי ואין עבר תעבורתי משמעותי.
הנאשם 2 לא לקח אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה.
ההרשעה במקרה של הנאשם 2 עלולה/עשויה לפגוע ביכולתו לעבוד כרופא.
עברו התעבורתי של הנאשם 2.
הנאשם אוזז ברישיון נהיגה משנת 2013 לחובתו 15 הרשעות קודמות.
כלל עבירותיו הקודמות מסוג ברירת משפט. בין עבירותיו: עקיפה מימין, סטייה מנתיב הנסיעה תוך הפרעה לתנועה, אי ציות לכיוון הנסיעה ברמזור, שימוש/ אחיזה בטלפון שלא באמצעות דיבורית וכו'.
לנאשם 2 אין עבר פלילי.
מיקום הנאשם 1 בתוך מתחם הענישה.
לאור עברו התעבורתי ונסיבותיו האישיות שפורטו לעיל, ונסיבותיו האישיות החלטתי למקם את הנאשם 1 במחצית התחתונה של מתחם הענישה, אך לא בתחתית המתחם.
מיקום הנאשם 2 בתוך מתחם הענישה.
לאור עברו התעבורתי ונסיבותיו האישיות שפורטו לעיל, החלטתי למקם את הנאשם 2 במחצית התחתונה של מתחם הענישה, אך לא בתחתית המתחם.

העונש הראוי במקרה זה.

פרטתי לעיל את נסיבות העבירה החמורות, אולם בסופו של יום בחרה המאשימה להאשים את הנאשם 1 בחלופה של 64א(ב) לפקודת התעבורה ולא בחלופה המחמירה יותר. לכן אתייחס למקרה זה בהתאם להוראות החיקוק, למרות חוסר ההלימה בין העובדות לסעיף האישום.

לזכותו של הנאשם 1 עומד גילו הצעיר שהיה בן 18 בלבד בעת ביצוע העבירה וברכב באותה העת היה איתו אדם מבוגר יותר ומנוסה יותר.

אם לא גילו הצעיר של הנאשם, אני סבור כי היה מקום להטלת עונש מאסר ממושך יותר באופן משמעותי. אולם הנאשם היה על סף הבגירות ויש לעניין זה בהחלט משקל של ממש.

הנאשם 2 שהיה המבוגר ברכב ובעל רקע רפואי מסוים לאור לימודי הרפואה היה זה שהיה צריך להיות הגורם הממתן ועוזר. עוד אוסיף לגבי הנאשם 2, כי סעיף 64א(ה) מתייחס ליכולת להגיש עזרה על פי ההכשרה של הנאשם: "(ה) בסעיף זה, 'הזעיק עזרה' - הושיט עזרה מתאימה בהתאם לנסיבות המקרה ולמקום התאונה, ובכלל זה, בהתאם לנסיבות המקרה, הזעיק את גופי ההצלה המקצועיים הנחוצים למקום התאונה, המתין ליד הנפגע עד להגעתם, דאג למניעת כל נזק נוסף לנפגע ככל יכולתו והגיש לנפגע עזרה ראשונה אם ביכולתו להגישה על פי הכשרתו."

לכן, גם לפי הכתוב בחוק, יש ליחס למונח "הזעיק עזרה" והגיש לנפגע עזרה ראשונה אם ביכולתו להגישה על פי הכשרתו.

סופו של דבר, למרות גילו הצעיר של הנאשם ולמרות חלופת הזמן, אין מנוס מהטלת עונש מאסר של ממש בדרך של כליאה.

לגבי הנאשם 2, מאחר והחוק מראש מגדיר אותו שדינו מחצית מעונשו של הנהג. כמו כן יש לזכור שלא הנאשם 2 נהג ברכב והוא לא הורשע בעבירה הכוללת נהיגה. גם עתירת המאשימה במקרה זה הייתה לעונש בעבודות שירות, וכך ראוי למקרה זה.

סיכומי של דבר ;

לאור כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות ובשים לב למתחם הענישה לעבירות בהן הורשע הנאשם אני מוצא להטיל עליו את העונשים הבאים:

לגבי הנאשם 1:

מאסר בפועל למשך 12 חודשים בניקוי ימי מעצרו.

מאסר על תנאי

מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או עבירה בניגוד לסעיף 64א - הפקרה אחרי פגיעה, לפקודת התעבורה או בניגוד לסעיף 64א1 לפקודת התעבורה.

מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או סעיף 144 לתקנות התעבורה.

פסילה בפועל

פסילה בפועל מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית אותה ריצה. רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט לא יאוחר מיום 25.12.25 בשעה 12.00 וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו עד למועד הנקוב, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

פסילה על תנאי

פסול את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

פיצוי בסך 5000 ₪ לנפגע העבירה עד תביעה מספר 1 מר ג'אבר תאבת .

הפיצוי ישולם לקופת בית המשפט אשר תעביר את הפיצוי לנפגע.

המאשימה תדאג להעביר את פרטי הנפגע למזכירות בית המשפט עד לתאריך 1.10.25.

הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

לגבי הנאשם 2:

מאסר בדרך של עבודות שירות.

6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות וזאת בהתאם לחוות דעת ממונה מיום 15.7.25 הנאשם ירצה את עבודות השירות ב- עירייה בכפר קרע.

על הנאשם להתחיל לרצות את עונש עבודות השירות ביום 15.10.25, הנאשם יתייצב במשרדי הממונה על עבודות השירות מחוז צפון סמוך לבית הסוהר מגידו בשעה 8:00 בתאריך זה.

מאחר והמועד הממולץ לריצוי עבודות השירות חלף, ככל והממונה על עבודות השירות יבקש לשנות את מועד ההתייצבות יודיע על כך והבקשה תאושר.

מאסר על תנאי

מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או עבירה בניגוד לסעיף 64א - הפקרה אחרי פגיעה, לפקודת התעבורה או בניגוד לסעיף 1א64 לפקודת התעבורה.

מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או סעיף 144 לתקנות התעבורה.

פסילה בפועל

פסילה בפועל מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים

רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט לא יאוחר מיום 25.12.25 בשעה 12.00 וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו עד למועד הנקוב, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

פסילה על תנאי

פסול את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

פיצוי בסך 3000 ₪ לנפגע העבירה עד תביעה מספר 1 מר ג'אבר תאבת .

הפיצוי ישולם לקופת בית המשפט אשר תעביר את הפיצוי לנפגע.

המאשימה תדאג להעביר את פרטי הנפגע למזכירות בית המשפט עד לתאריך 1.10.25.

הפיצוי ישולם ב- 6 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *****-***
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 יום.

מורה למזכירות בית המשפט להעביר למשרד הבריאות עותק מכתב האישום וגזר הדין.

מאחר והנאשם 2 מסר כי סיים את לימודי הרפואה בגרמניה ומסר כי הוא עתיד לגשת לבחינות בישראל בכדי לעבוד כרופא בישראל, מצאתי להפנות את גזר הדין בעניינו של הנאשם 2 למשרד הבריאות.

משרד הבריאות ידאג להעביר את הגזר הדין לגוף שאחראי על מתן רישונות לעיסוק ברפואה בישראל, על מנת שישקלו עניין זה לצורך מתן רישיון לעסוק ברפואה לנאשם.

ניתן היום, ג' תשרי תשפ"ו, 25 ספטמבר 2025, במעמד הנוכחים